

højtærede Minister blev saa vred, saa han gjorde det, som man fra socialdemokratisk og anden Side kun gør, naar man bliver fuldkommen hed i Kammen, nemlig manede Albertis Skygge frem. Men det, jeg har sagt, er den rene og skære Sandhed. Man kan jo strides om, hvorvidt alle de mangfoldige Udtalelser, der er kommet fra Ordførere fra højst forskellige politiske Retninger i vore Nabolande og andre Lande, har en større eller mindre indre Berettigelse; men man kan ikke strides om, at der i overordentlig vide Kredse er skabt en for Danmark særdeles ugunstig Opinion ved dette Forslag, nemlig den Opinion, at vi er et Folk, der nok vil være beskyttet af Folkeforbundet og nok har villet modtage det danske Sønderjylland tilbage og gør Regning paa Folkeforbundets Værn, om nogen skulde ville krænke vor nationale Selvstændighed, men ikke paa samme Maade som andre Nationer af samme Størrelse og med samme begrænsede Virkemidler som vi vil bringe sin Skærv til at opfylde det, der er Forudsætningen for Folkeforbundet, og det, som andre smaa Nationer paa samme Vilkaar som vi opfylder. Det, mener jeg, giver os en nedsat Stilling i Udlandets Omdømme, naar vi stiller os ved Siden af Panama eller Luxemborg og vægrer os ved at dele de Vilkaar, som andre smaa Stater i Verden villigt gaar ind paa.

Ved samme Lejlighed skal jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Rode, der noterede, at jeg havde sagt, at vi meget godt kunde gaa i Spidsen. Ja, det sagde jeg, men det ærede Medlem glemte at tilføje Vilkaarene derfor, nemlig naar vi gør det i Takt og Samklang med andre Folk, der indtager en lignende Stilling i Verden. Jeg anførte Eksemplet fra 1922, da vi havde foretaget en væsentlig Nedsættelse i Militærudgifterne, og jeg mente, vi kunde gøre det, selv om ikke andre gjorde det ganske samtidig, fordi vi vidste, vi var i Samklang med andre, og fordi vi navnlig vidste det om vort Naboland Sverige, der ligesom vi spiller en væsentlig Rolle med Hensyn til Stillingen ved Portene til Østersøen. Nu har vi jo set, hvad de svenske Nedrustningsforslag gaar ud paa, og det har vist sig, at selv de videst gaaende af dem, selv det socialdemokratiske Forslag, ofrer, taget efter Sveriges Folkemængde og Sveriges finansielle Evne, endda væsentlig mere paa Forsvaret end vi efter vor Ordning af 1922. Mende to Ordninger vil dog være omtrent paa samme Plan. Derfor har man jo heller aldrig hørt fra

svensk Side, at Danmark ved sin Ordning af 1922 havde gjort sig værgeløst og var traadt ud af det Fællesskab, der i saa Henseende eksisterer mellem alle Folk. Men det vil man ganske sikkert og med Rette sige, hvis noget i Lighed med det socialdemokratiske Afrustningsforslag bliver gennemført.

Pürschel: Jeg vil til at begynde med gøre nogle Bemærkninger om Valutaspørgsmaalet, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard jo lige strejfedede. Der er særlig Grund til at gøre det, fordi det Organ her i København, som er et af Venstres kraftigste Livstegn her i Byen, og som kun ved sit Navn er knyttet til Hovedstaden, har indeholdt en Artikel i Anledning af Valutaraadets Afslutning, der indledes med, at der er Harper i Luften. Nu taler man undertiden om, at der er noget helt andet i Luften end Harper, og jeg er ikke utilbøjelig til at tro, at det, det ærede Organ har hørt, er noget helt andet. Jeg tror, det er en Forveksling, der har fundet Sted.

Overfor den stærke Enighed, der er talt om, vil jeg gerne — naar man betragter Resultatet som en Sejr for Venstres Standpunkt og som et Udtryk for, at andre Partier nu har forladt deres Standpunkter, kan det maaske være nødvendigt at trække det lidt op — for mit Partis Vedkommende sige, at vi altid har sagt, at vi ikke ønskede nogen Nedsættelse af Kronen, vi har altid erkendt, at Nationalbanken burde medvirke til en Løsning af dette Spørgsmaal, og vi har altid, og maaske før noget andet Parti, sagt, at det vilde være et værdifuldt og vigtigt Led, om Staten kunde tilbagebetale de 40 Mill. Kr., som den skylder til Nationalbanken. I det Forslag, vi i sin Tid fremsatte, Guldtoftforslaget, som det kort er kaldt, pegede vi netop paa, at det vilde være rigtigt at bruge de indkomne Penge til en Tilbagebetaling af Statslaan, i særlig Grad af dette Laan. Det nye, der er sket, kan vel siges at være det, at man har sat dette i Forbindelse med en Forlængelse af Nationalbankens Moratorium. Men derom vil jeg gerne sige, at der er vel ikke nogen her i Salen, som er i Tvivl om, at det vilde blive nødvendigt at forlænge dette Moratorium, selv om man ikke blev enig om Gennemførelsen af de videre Foranstaltninger, som man i det langt overvejende Flertal af Valutaraadet forudsatte skulde knyttes dertil.